

Hoofdstuk 1

In de statige notariswoning, aan de rand van het uitgestrekte dorp Laagzande, zit Lydia Lindenbergh - Van Zanten aan een keurig gedekte tafel. Op het vlekkeloos witte damasten tafellaken, zijn twee borden tegenover elkaar geplaatst, ieder aan de lange kant van de tafel. Een schaal met dampende aardappelen en twee schalen met groentes staan ertussenin. Een juskom van hetzelfde servies maakt het plaatje compleet.

Tegenover Lydia zit haar dochter Lotte. Terwijl Lydia wat extra groente op haar bord schept, slaat ze haar dochter vanuit haar ooghoeken gade. Het stoort haar hoe Lotte met haar vork in het eten zit te prakken. Ze eet niet. Ze zit maar boven haar bord te zuchten en haar prakje van de ene kant van het bord naar de andere kant te schuiven. Zo nu en dan stopt ze een klein hapje in de mond en doet haar best om het te kauwen en door te slikken. Het is duidelijk dat ze met lange tanden eet.

Er is iets met haar aan de hand, weet Lydia ineens zeker. Nu ze haar beter observeert valt het haar ineens op hoe bleek haar dochter is.

“Smaakt het eten je niet?” vraagt ze daarom bezorgd. Lotte slaat haar ogen naar haar moeder op en dan schrikt Lydia van de wanhoop die daarin te lezen staat. Langzaam vullen die ogen zich met tranen. En ineens gooit ze haar servet op tafel, het mes en de vork erachteraan, staat op en draait zich om, om weg te lopen.

“Lotte, ga zitten!”

De gebiedende toon van haar moeder laat aan duidelijkheid niets te wensen over. Het liefst was ze zo snel mogelijk gevlucht. Weg van die onderzoekende blik van haar moeder. Maar al is ze bijna twintig jaar, Lotte heeft het lef niet om het bevel van haar moeder te negeren. Met tegenzin neemt ze weer plaats, al is het op het randje van de stoel. Ze houdt haar ogen strak op de tafel gericht, alsof ze daar hulp van kan verwachten.

“Wat is er toch, lieverd?” vraagt Lydia, terwijl er in haar zachte stem bezorgdheid doorklinkt. Als Lotte blijft zwijgen moedigt Lydia haar dochter aan: “Toe kind, vertel het me maar. Het kan nooit zo erg zijn dat er geen oplossing voor te vinden is!”

Maar Lotte durft haar moeder niet aan te kijken. Het blijft stil. Ze vecht wanhopig tegen de opkomende tranen. Mama mag niet weten wat er met haar aan de hand is, daarom moet ze sterk zijn en niets laten merken van haar problemen, want die heeft ze zelf veroorzaakt en daarom moet ze die zelf ook oplossen. Maar kan ze dat wel zonder de hulp van haar moeder?

Als ze een keer met haar ogen knippert, rolt er toch een traan over de wang van het meisje. Met haar scherpe blik ziet Lydia de traan een weg zoeken langs Lotte's gezicht en teergevoelig als ze is, springt ze overeind en loopt vlug naar haar dochter toe. De stoel naast het meisje trekt ze achteruit en ploft erop neer. Dan slaat ze beide armen om haar dochter heen en trekt haar stevig tegen zich aan. Terwijl ze haar kind voortdurend heen en weer wiegt, vraagt ze: “Is het zo erg, kindje?”

En dan breekt er iets in Lotte. Ze kan zich niet meer beheersen. Wanhopig klemt ze zich aan haar moeder vast en begint onbedaarlijk te huilen. Met gierende uithalen laat ze haar tranen de vrije loop. En ineens weet ze het zeker, haar moeder zal haar nooit in de steek laten. Haar moeder, haar lieve moeder zal er altijd voor haar zijn. Daarom durft ze haar het grote geheim toe te vertrouwen. Haar moeder zal haar niet veroordelen, maar steunen. Al zal het een grote teleurstelling voor haar zijn, dat juist háár dochter dit overkomt.

Lotte gaat rechtop zitten. Met een zakdoekje die haar moeder haar geeft, veegt ze de laatste tranen uit haar ogen en kijkt haar moeder aan. Voor ze zich nog kan bedenken, perst ze met grote moeite de woorden tussen haar lippen door: “Mama, ik ben zwanger!”

Het blijft stil. Doodstil. De verpletterende boodschap: ‘Ik ben zwanger’ danst door de lucht en blijft daar een paar tellen hangen. Daarna dalen ze neer en komen bij Lydia binnen met een explosie aan

gevoelens. Ontkenning, angst, ongeloof, wanhoop, waarheid.

Dan trekt alle bloed uit haar gezicht weg en begint ze te beven. Met een lijkleek gezicht kijkt ze naar Lotte, alsof ze water ziet branden. Haar hart gaat als een razende tekeer om daarna weer weg te zakken alsof het weigert verder dienst te doen.

“Kind toch!” brengt ze uiteindelijk met moeite uit. “Dat is niet waar hè?”

Lotte ziet de verwarring en de wanhoop in de ogen van haar moeder. Maar ze kan niets doen om dat weg te nemen. Oh, kon ze maar zeggen dat het een foute grap was. Maar dat is niet zo. Het is waar. En als haar dochter haar aankijkt en alleen maar knikt, omdat ze haar stem niet vertrouwt, weet ze dat het de waarheid is.

De linker elleboog leunt op de tafel en Lydia's hoofd hangt zwaar in haar hand. De rechterarm ligt losjes op de armleuning van haar stoel. Haar ogen staren door het raam naar buiten maar ze zien niets. Het lijken ziellose glazen knikkers die niet in staat zijn de prikkels van buitenaf door te geven. De schalen en borden gevuld met de heerlijkste groentes en aardappelen staan koud op tafel. De juslepel heeft geen spatje vet op het keurig witte tafellaken achtergelaten, louter omdat het bijna niet gebruikt is. Lydia is murw geslagen. Voor de tweede keer wordt haar een zware slag toegebracht. Met drie woorden van haar dochter is haar wereld opnieuw ingestort. Drie woorden die haar leven op zijn kop hebben gezet. Eigenlijk heeft ze vier woorden gebruikt. Lydia hoort ze in gedachten steeds opnieuw. Mama, ik ben zwanger.

Nadat Lotte haar moeder de onheilstijding heeft overgebracht is ze weggegaan. Ze heeft niet gezegd waar naartoe maar Lydia kan wel raden waar ze is. Naar haar lieve jongen natuurlijk, die haar zwanger heeft gemaakt maar het lef niet heeft getoond om het haar, Lydia, te vertellen. Nee, dat heeft hij mooi aan Lotte overgelaten. Bah. Wat een lafaard. Er loopt een rilling over haar rug van ergernis. In gedachten vraagt ze zich af hoe het mogelijk is, dat Lotte zich zo kon verslingeren aan een jongen uit zo'n ander milieu dan zichzelf. Lotte, de enige